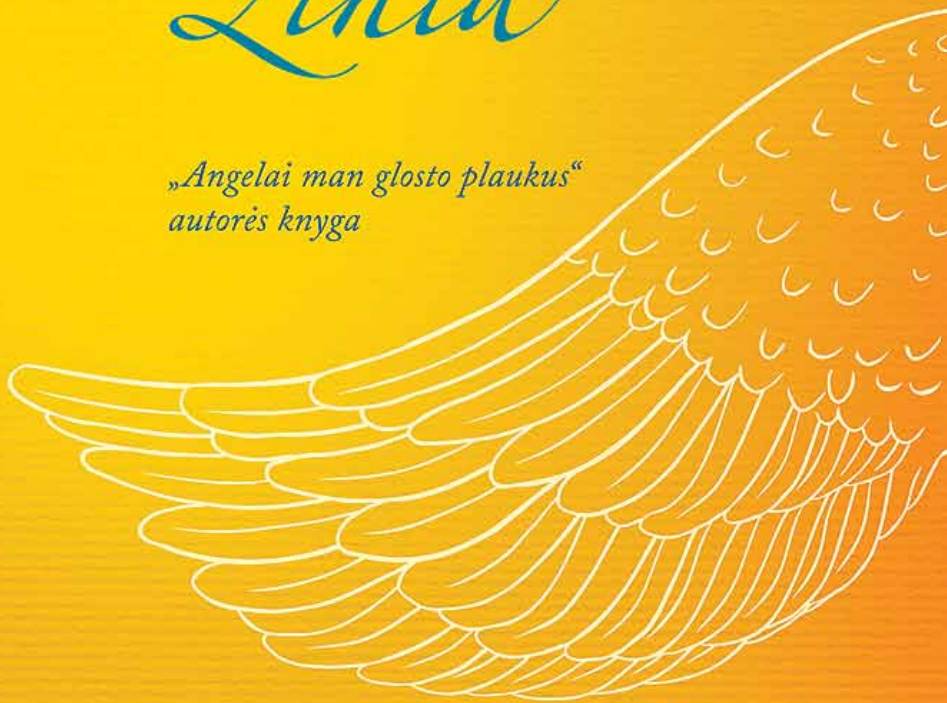

Vilties Žinia

*„Angelai man glosto plaukus“
autorės knyga*

Lorna Byrne

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

Vilties žinia šiems sunkiems laikams

– VILTIES ANGELAS – TAI ŠVIESOS SPINDULYS MŪSŲ GYVENIME. Jis padeda išsaugoti širdyje degančią vilties ugnelę, – kalbėjo man angelas. – Viltis yra labai svarbus dalykas kiekvieno žmogaus gyvenime. Viltis neįmanoma paverčia įmanoma.

Man buvo maždaug dvylika, kai tai išgirdau iš angelo.

Nuo kūdikystės regiu angelus ir kalbuosi su jais. Kasdien juos sutinku, matau kūnišku pavidalu, kaip matau priešais sėdintį žmogų. Angelai – mano draugai ir palydovai, nuolat su jais bendrauju: kartais žodžiais, kartais be jų. Nenumanau, kodėl aš regiu angelus, o jūs ne. Esu paprastas žmogus.

Jau anksčiau buvau mačiusi Vilties angelą, bet tądien, būdama dvylikos, sužinojau, kas jis toks ir kaip jis mums padeda.

Vilties angelas nepanašus į kitus mano regėtus. Jis atrodo kaip didžiulė liepsna. Šioje skaisčioje ugnyje matau neryškų

žmogaus pavidalą, spindintį, nuostabaus smaragdų žalumo, vyriškosios lyties. Lyg olimpinę ugnį jis laiko deglą. Yra skais-tesnis už visus kitus angelus; manau, jis yra šviesa šviesoje.

Vilties angelas yra milžiniškas – sulig dideliu medžiu. Kai jį regiu, atrodo, kad jis labai toli. Turėtų atrodyti mažas, bet visada yra didžiulis. Keista – tarsi jis būtų toli toli ir tuo pat metu tiesiai prieš mane; sunku paaiškinti.

Jis nuolat ką nors veikia, švelniai šypsodamas drąsina tuos, kuriems tuo metu reikia pagalbos. Spinduliuoja meilę ir drąsą.

Pastaruojų metu Vilties angelą regiu kur kas dažniau nei anksčiau. Gal net kasdien. Regis, žmonėms šiais laikais labai reikia vilties.

Prieš daugybę metų vienas angelas man parodė regėjimą, kaip dirba Vilties angelas, kad geriau jį suprasčiau. Mačiau, kaip Vilties angelas veda kareivius per karo lauko apkasus. Nenučiuoju, kokios tautybės buvo tie kareiviai. Vienas jų išsekęs ropojo per purvą. Buvo matyti, kad sužeistas. Vilties angelas žengė pirma jo, nuolat modamas sekti įkandin. Man buvo leista pažvelgti kareivio akimis. Kareivis Vilties angelo nematė, bet regėjo šviesą, o toje šviesoje – mylimus žmones: žmoną, vaikučius, pagyvenusius tėvus. Vilties angelas jam teikė jėgų gyventi, ragino nepasiduoti, žadino viltį susitikti su mylima šeima.

– Lorna, ar supranti? – paklausė angelas. – Vilties angelas negali sustabdyti karo, pagydyti ar išgelbėti kareivio, bet gali suteikti jam jėgų pasiekti vietą, kur bus išgelbėtas. – Angelas nusišypsojo man ir kalbėjo toliau: – Tas kareivis mirė savo lovoje po daugelio metų.

Ši žinia mane be galo pradžiugino. Jauno kareivio meilė savo šeimai buvo nuostabi.

Kai man ar mano šeimai tampa sunku, išvystu Vilties angelą, mėginantį padrašinti. Jis prisideda prie angelo sargo ir kitų man gelbstinčių angelų.

Prisimenu laikotarpį, kai patyriau didžiulę įtampą, nerimavau, ar mano vyras Džo susiras darbą. Jis ilgai sirgo ir negalėjo dirbti, bet paskui pasijuto geriau. Tai buvo devintasis dešimtmetis Airijoje – sunkūs laikai, sudėtinga rasti darbo. Mums reikėjo maitinti tris vaikus, aš buvau apimta nevilties. Tolumoje dažnai regėdavau Vilties angelą, drašinamai man besišypsanti. Jis palaikė manyje rusenančią viltį, kad Džo galų gale pavyks gauti vieną iš darbų, dėl kurių jis kreipėsi. Aš jau buvau beprandanti viltį, nes jam pasisekė ne iškart. Vilties angelo pasirodymai man padėjo išverti tą sunkų laiką ir padrašinti, palaikyti Džo. Galop jis gavo darbą.

Vilties nevalia nuvertinti. Jei širdyje rusena viltis, mes galime nuveikti labai daug.

Vienoje pažįstamoje šeimoje antras vaikas gimė su sunkia įgimta negalia. Gydytojai tėvams pranešė, kad mažai tikėtina, jog mergytė vaikščios. Kai pirmą kartą pamačiau mažylę, jai buvo devyni mėnesiai. Plepėdama su tėvais, – dukrelę tėtis laikė ant rankų, – mačiau juos supančius labai aukštus, skaidrius ir šviesius, balzganus, moteriškos išvaizdos angelus neryškiais sparnais. Jie, kaip ir visi angelai, buvo neapsakytai gražūs. Vienas jų man be žodžių pasakė, kad ši šeima nepraras vilties, jog

vaikelis vaikščios – nesvarbu, ką sakytų gydytojai. Kai mums šnekantis tėtis pastatė mergytę ant grindų, supantys angelai ją paragino judinti kojytes ir spardyti.

Akimirksnį pasirodė Vilties angelas. Jo šviesa buvo tokia ryški, kad viskas išnyko, liko tik tėvai ir vaikas. Atrodė, jog tėvai regi Vilties angelo šviesą, mato padrašinamą jo šypseną ir ta vilties šviesa juos apima. Žinau: kaskart, kai jiems kils rūpesčių dėl dukters, Vilties angelas suteiks drąsos žengti pirmyn.

Vilties angelas yra vienas, bet padeda visiems ir vienu metu gali būti daugelyje vietų. Tuo jis panašus į arkangelą. Jis trumpai pasirodo ir suteikia drąsos gyventi toliau, kai žmogui stinga vilties. Be abejo, ir kiti angelai palaiko mūsų viltis.

Angelą sargą regiu prie kiekvieno žmogaus, kad ir kokią religiją jis išpažintų, kad ir kokios tautybės būtų. Niekur pasaulyje nemačiau žmogaus, neturinčio angelo sargo. Angelas sargas lydi mus nuo pradėjimo ir po mirties, nepalieka mūsų nė akimirkos. Jis myli mus tokius, kokie esame, ir yra pasirėngęs padaryti viską, kad mums būtų lengviau gyventi, kad būtume sklidini vilties. Angelas sargas gali į pagalbą pasitelkti ir kitus angelus.

Maždaug po metų vėl išvydau tą mergaitę. Aplink buvo daug suaugusiųjų, mažylė ėjo iš rankų į rankas, buvo visų meilės ir dėmesio centre. Man ji atrodė labai protinga; angelai paaiškino: taip yra dėl to, kad visa šeima ją palaiko. Be abejo, jie visi klausė angelų sargų ir savaip prie to prisidėjo. Vienu metu tėtis pastatė dukrelę prie savęs. Buvo nuostabu žiūrėti, kaip angelai apsupo mergytę, stiprino linkstančias kojytes, neleido jai parpulti. Dabar mažylei treji, ji vaikšto. Ne

tik vaikšto – neseniai tėvai nusivežė ją prie jūros, ir ji ėmė bėgioti, nors ne itin tvirtai.

Tėvai ir kiti šeimos nariai išsaugojo viltį dėl mergaitės. Padėjo jai išmokti vaikščioti, dabar tikisi, kad ji išmoks ir kalbėti. Vaikelis jiems yra vilties spindulys, tos vilties šviesa apšviečia visą šeimą. Mažylė pripildo jų gyvenimus ir suteikia vilties kitose srityse. Tai pasakytina ne tik apie artimiausius šeimos narius – jų pavyzdys įkvėpė gimines ir kaimynus, sustiprino jiems viltį.

**Dažnai regiu angelus,
laikančius prieš žmones
šviesą ir juos drąsinančius.**

Nuolat regiu, kaip uoliai angelai stengiasi suteikti mums vilties. Neseniai sėdėjau viešbučio fojė ir laukiau žurnalistės. Kartu buvę angelai paprašė manęs atsistoti ir persėsti į krėslą. Netoliese, greta lango, prie žemo staliuko sėdėjo vyras. Ant stalo priešais jį gulėjo popieriaus lapai ir nešiojamasis kompiuteris. Vyrą supo keturi angelai. Vienas jo krūtinės aukštyje laikė ryškią maždaug stiklo rutuliuko dydžio švieselę. Kai regiu angelą, laikantį priešais žmogų šviesą, suprantu, kad tam žmogui sunku, ir angelas savo šviesele stengiasi suteikti jam vilties ir drąsos gyventi toliau.

Angelas man be žodžių pasakė, kad vyras nepaprastai nerimauja ir nuogaustauja dėl savo verslo. Nenumaniau, koks jo verslas. Angelai skatino jį atrasti sprendimą ir pranešė man, jog jis slypi dokumentuose, bet žmogus toks susirūpinęs, kad

jo neižvelgia. Vienas angelų mėgino jį nuraminti, o kitas ištiesė ranką ir parodė į popieriaus lapą. Jam tai padarius, vyras paėmė tą lapą, bet išėities, regis, nerado. Jis visą laiką jį užrašų knygelę rašėsi ir braukė pastabas. Kartais šviesa akimirkai paryškėdavo, ir aš be angelų suprasdavau, kad jam sužimba viltis, šmėsteli išėities iš keblios padėties. Taip prasėdėjau apie dvidešimt minučių, nes žurnalistė vėlavo. Meldžiausi, kad verslininkas atrastų sprendimą. Mano širdis linko prie jo. Jis atrodė labai prislėgtas ir susirūpinęs. Prieš išėidama keturių aplink stalą sėdinčių angelų paklausiau, ar jis šiandien ras sprendimą. Man buvo atsakyta, kad gal tikrojo sprendimo ir neras, bet jam kils minčių, ir per keletą dienų išsprės bėdas.

Pastarosiomis dienomis dažnai regiu angelus, laikančius prieš žmones šviesą ir juos drąsinančius. Nuolat matau, kaip angelai mumyse – pavieniuose žmonėse, bendruomenėje, tauoje ir net visame pasaulyje – kursto viltį.

Viltį dažnai įžiebia maži sumanymai. Prieš keletą savaičių vieną vakarą praėjau grupelę kaimynų, tvarkančių pievelę netoli mano namų. Ta vieta ilgai buvo apleista ir netvarkoma. Dirbančius žmones supo angelai, skatino juos kuždėdami į ausį. Man einant pro šalį, vienas angelas pasakė:

– Ar matai – šiems žmonėms pabudo viltis.

Aš šyptelėjau, o angelas kalbėjo toliau:

– Tokiais mažais darbeliais jie gražina pasaulį.

Kitą dieną vėl ėjau pro pievelę. Nustebau, kaip ji pasikeitė. Gyventojai surinko šiukšles, nupjovė žolę ir išravėjo gėlyną – net šviesiau tapo. Vienas ten esantis angelas atkreipė mano

dėmesį į juodąjį strazdą, išpurentoje žemėje radusį kirmėlytę. Dar niekada toje pievelėje nebuvau mačiusi paukščių.

Viltis suburia bendruomenę kartu kurti gerį. Tokiais atvejais matau, kaip žmonės nušvinta, pralinksmėja ir gali nuveikti didelius darbus. Tuos, kurie tiki, kad pasaulį galima keisti į gera, reikia palaikyti, nes jie mums yra šviesos spinduliai.

Viltį galime dovanoti ir kitiems. Ji suteikia jėgų, drąsos ir kartu auga pati. Mes visi turime puoselėti viltį. Anksčiau žmonės laukė, kad bažnyčių, bendruomenių, firmų, šalių vadovai sukurtų ateities viziją ir suteiktų viltį, bet dabar dauguma mūsų vadovų patys neišbrenda iš sunkumų. Jiems nebepavyksta išvysti priešais spindinčios vilties. Jie neįmato, kaip galima patobulinti pasaulį.

Angelai man daug pasakojo apie viltį, apie tai, kas neleidžia jai išblėsti, rodė, kaip jie įvairiausiais būdais kursto ją žmonėse.

Visa, ką šioje knygoje jums atskleidžiu, gavau iš Dievo ir Jo angelų. Ši knyga – tai vilties žinia, duota man, kad dalyčiausi ja su visais ir kiekvienu, kad jумыse stiprėtų vilties šviesa.

ANTRAS SKYRIUS

Mes esame mylimi besąlygiškai

MERGYTĖS ANGELAS SARGAS BUVO LABAI DIDELIS. JAI ŽAI-
džiant su mažu juodos ir baltos spalvos šuniuku, jis stūksojo
virš jos ir gaubė ją tarsi išriestas puslankis.

Ją pastebėjau vaikštinėdama prie Kilkenio pilies ir nebenu-
leidau akių. Angelas padarė tai, ką dažnai daro vaikų angelai
sargai – mažylei linksminantis su šuniuku, sumažėjo, kad ne-
užgožtų jos.

Angelas sargas, nepanašus nei į vyrą, nei į moterį, buvo
šviesus, aukso ir gintaro spalvos. Drabužiai atrodė lyg pasiūti iš
stambių ovalių gintaro spalvos karolių. Pro juos mačiau spin-
dinčią šviesą – ji darė nepaprasto gylio išpūdį.

Angelo sargo veidas buvo labai apvalus ir skaidrus. Nega-
liu apsaakyti, kokia meilė švietė jo veide, jam žvelgiant į vai-
ką. Akys – tarsi kristalai, bet sklidinios gyvasties. Angelų akys

dažnai esti bespalvės, kaip žvaigždės. Tačiau šio angelo akys spindėjo nuostabiu gintaro ir aukso atspalviu. Nusišypsojau matydama tokį grožį. Žinodamas, kad jį regiu, angelas šyptelėjo man.

Priklaupęs prie mergytės, angelas sargas ištiesė ranką link jos rankelės ir pažaidė su šuniuku. Angelo ranka atrodė didesnė nei kūnas ir labiau spindėjo. Nors ir milžiniškos, rankos buvo ilgos, grakščios. Jos buvo skaidrios, tos pačios gražios gintaro spalvos. Išryškėjo pirštai, juose išvydau šviesą ir judėjimą.

Stebėjau, kaip švytintys angelo sargo pirštai švelniai ir meiliai saugo mergaitę ir jos šuniuką. Prabilau į angelą be žodžių:

– Ar ji jaučia tavo ranką?

Angelas sargas vėl ištiesė ranką, palietė mergytės plaštaką ir tarė:

– Žiūrėk, Lorna.

Mažylė iš džiaugsmo ėmė juoktis ir krykštauti, ir aš iškart supratau, kad ji pajuto angelo sargo ranką.

Sujaudinta to, ką mačiau, nuėjau toliau. Mergytė buvo gimusi su Dauno sindromu; angelas sargas man parodė, kaip stipriai ji mylima, kaip gražiai ja rūpinamasi. Angelams mes visi tobuli – tik mes, žmonės, matome skirtumus ir kartais manome, kad vieni geresni už kitus, o angelams visi tobuli.

Pirmus kelis savo gyvenimo metus už kiekvieno žmogaus regėdavau jo angelą sargą, bet tai labai trikdė, nes angelai sargai ryškesni už kitus angelus. Kai man buvo maždaug penkeri, vienas angelas pranešė, kad nuo šiol angelai sargai man rodysis kaip šviesos stulpas žmogui už nugaros. Angelas sargas atsiskleis ir

pasirodys visa savo didybe tik tada, kai tam bus priežastis. Kitus angelus ir toliau regiu kūnišku pavidalu; tik angelai sargai dažniausiai pasirodo kaip šviesos stulpas.

Kai pamatau, kaip pasirodęs angelas sargas myli savo saugomą žmogų, labai susijaudinu. Angelai sargai spinduliuoja nepaprastą meilę ir užuojautą. Nesvarbu, kaip elgiesi, angelas sargas tave myli tokį, koks esi, ir niekada nesmerkia. Jis neieško tavo ydų, nekritikuoja. Angelas sargas daro viską, ką gali, nepažeisdamas laisvos valios, kad žmogui būtų kuo lengviau gyventi. Angelas sargas gyvenimą pripildo vilties šviesos.

Visi esame mylimi. Jei jums atrodo, kad niekas jūsų nemyli, kad niekam nerūpите, klystate. Angelas sargas kiekvieną akimirką yra šalia, jis nuolat lieja jums savo meilę.

Vaikystėje ir paauglystėje jaučiausi ne itin mylima. Kai buvau kūdikis, gydytojai tėvams pasakė, kad esu protiškai atsilikusi, nes labiau domėjausi tuo, kas vyko aplink mane: stebėjau angelus, o ne žiūrėjau į juos. Žinau, tėvai mane mylėjo, bet jie retai tai parodėdavo. Turbūt manė, kad nieko nejaučiu. Anuo met man buvo labai svarbu patirti angelo sargo ir kitų mane supančių angelų meilę.

Paprašykite angelo sargo, kad leistų pajusti jo meilę – bent truputėlį jos. Su angelo sargu galite kalbėtis tyliai arba garsiai. Aš su savuoju šnekuosi kaip su draugu.

Kai kuriems labiau patinka parašyti angelui sargui raštelį ar laišką. Jei taip nusprendėte, keletui dienų pasidėkite laišką į stalčių ar kitą jums tinkamą vietą, o kai panorėsite, sudėginkite.

Kad ir kaip bendrautumėte su angelu sargu, jis jus išgirs.

Jei nuolat ko nors prašysite, ilgainiui jums pabus džiaugsmas, ir jūs pasijusite geriau. Tarytum angelas sargas, leisdamas pajusti savo meilę, ugdytų ir jūsų meilę sau. Vis dėlto tam reikia laiko ir kai kuriems atrodo, kad tai sunku. Tik nuo jūsų priklauso, ar suvoksite širdyje glūdinčią meilę, pripažinsite ją ir ištarsite sau: „Priimu šią dovaną.“ Tuomet meilės dovana jumyse vis augs, kol galėsite ja pasidalyti su kitais.

Mes privalome išmokti vieną svarbų dalyką – labiau save mylėti. Užuoat kreipę dėmesį į trūkumus, turėtume pamatyti savo grožį. Turime išmokti matyti save taip, kaip mus mato angelai sargai. Turime leisti sau pajusti širdyje glūdinčią švelnumą, atjautą, meilę.

Galbūt manote esąs negana geras, gal net laikote save beviltišku, bet, kad ir kaip save vertintumėte, angelas sargas jums labai didžiuojasi.

**Angelas sargas kiekvieną
akimirką yra šalia.**

Dažnai matau, kaip angelas sargas savo globojamam žmogui padeda ugdytis meilę sau. Tai nuostabus reiškinys. Angelas sargas, kuris, žinoma, yra daug didesnis už savo saugomą žmogų, pasilenkia prie jo ir lėtai, atsargiai nuleidęs delną jam prie širdies suka ratu; tai gali trukti kelias minutes arba vos kelias sekundes. Vienas angelas sargas, mano akyse tai daręs jauni moteriai, papasakojo, kad padeda jai pamilti save, atsiverti ir pajusti sau gerus jausmus, teigiamai apie save galvoti.